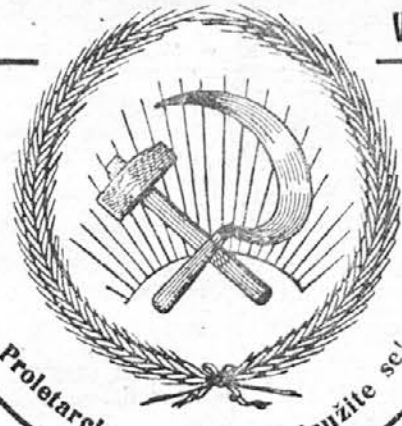

RDEČI

„Druž. list. knjižnica“
Ljubljana

PRAPOR

Izhaja vsako sredo in soboto.
Uredništvo in uprava lista je v Ljubljani, Krekov trg št. 10.

„RDEČI PRAPOR“ velja v Jugoslaviji mesečno 8 K; v zasadenem ozemlju (Primorju) četrtletno 9 lir, v Avstriji, Češkoslovaški, Madžarski in Nemčiji četrtletno 36 [gsl. K; v Ameriki polletno 1 dolar.

GLASILO KOMUNISTIČNE STRANKE JUGOSLAVIJE.

Vsem organizacijam, zaupniškim in volilnim odborom kranjskega volilnega okrožja.

V svrhu volilnih priprav za volitve v konstituanto, sklicujemo konferenco kranjskega volilnega okrožja, ki se vrši v nedeljo, dne 31. oktobra v Ljubljani v Delavskem domu, Turjaški trg 2, z naslednjim dnevnim redom:

1. Poročilo centralnega volilnega odbora K. S. J.
2. Volitve v konstituanto in dolžitev kandidatne liste.
3. Slučajnosti.

Dolžnost organizacij je, da nemudoma skličejo članske sestanke, na katerih imajo izbirati delegate in se posvetovati o kandidadni listi.

Organizacije, ki imajo do 150 članov, volijo 1 delegata, organizacije, ki imajo nad 150 članov, volijo na vsakih nadaljnjih 150 članov po enega nadaljnega delegata. Organizacije morajo po možnosti same nositi potovalne stroške, če pa tega ne zmorejo, bo storila to centrala. Poleg tega imajo pravico, da se udeležijo te konference zaupniki in po en zastopnik volilnega odbora onih krajev, kjer še ni organizacij.

Radi velike važnosti te konference, pozivamo sodruge, da se je polnoštevilno udeležijo.

Pokrajinsko tajništvo Komunistične Stranke Jugoslavije v Ljubljani in Centralni volilni odbor K. S. J.

Kmečko delavno ljudstvo in volitve.

Volitve se približujejo in stara pesem se zopet začne. V vasi zopet prihajajo stari razbojniki in prevaranti. Zopet se pojavljajo zastavonoše starih razbojniških strank pred kmečkim delavnim ljudstvom in trobijo v svoje stare trobente. Zopet se pričenjajo stare stranke oblastnikov, bogatašev, oderuhov in pokončevalcev naroda spominjati kmetov in ga zvito tapljati po ramah.

Kaj iščejo ti ljudje po vaseh? Kaj iščejo po vaseh te pijavke in agenti kapitalistov, špekulantov in bankirjev? Zakaj se plazijo po vaseh in se priljubljujejo kmetom sedaj, ko se celih 5 let niso zmenili za vse muke in trpljenje kmečkega delavnega ljudstva?

Oni se priklanjajo in prilizujejo kmetom zato, ker so prišli iskat glasov, mandatov in zaupanja, od tistega kmečkega ljudstva, iz katerega so [sesali kri celih 5 let in so ga obsojali na Kristusovo trpljenje; ti danes prihajajo in iščejo mandatov, prosijo zaupanja, da si zopet prikramarijo pravico, tudi za naprej imeti oblast v rokah.

Ko je trpelo, delalo, mučilo se, sužnjevalo, krvavelo in umiralo kmečko delavno ljudstvo za njih, jih to ljudstvo ni videlo, ni videlo nikjer teh svojih oblastnikov in bankirjev, ni občutilo nikjer njihove pomoči in prijateljstva. Ko so mu umirali otroci, propadala hiša in imetje za časa vojske, jih ni bilo nikjer teh bogatih, močnih in oblastnih, da bi prihiteli na pomoč, da bi se pobrigali; da bi rekli prijateljsko besedo. Ni jih bilo. Ko so se po vojski kmetje-vojaki vračali na opustošena polja, v izpraznjene hleve, tedaj ni bilo nikjer teh oblastnikov, gospodarjev in narodnih »prijateljev«. Država teh kapitalistov, ki so pričeli vojsko in upostojali vasi, niti s prstom ne gane, da mu pomore, da mu poplača

prizadeto škodo in mu vrne vojno posojila, ki so jih znali kapitalisti na tako umeten način izvleči iz kmeta. Šele sedaj se je ta gospoda spomnila kmeta in agitira in mu zakriva oči, da bi ne izpregledal pravočasno.

Toda ako so ti oblastniki in bogataši radi pozabili na kmete tedaj, ko bi kmetje morali kaj dobiti od njih, jih nikdar niso pozabili, če so kmetu morali kaj vzeti. Če teh starih meščanskih strank in njihove uprave niso kmetje mogli spoznati po njihovih dobrih delih, spoznali so jih po njihovih slabih delih še preveč. Ta gospoda ni pozabila kmeta, kadar je potrebovala rekrutov in družinskih očetov za pretilvanje krvi siromašnih slojev, kadar je bilo treba poslati proti kmetu žandarje in policaje, če je bilo treba gospodi žita in drugih poljskih pridelkov, kadar je bilo treba popisati živino za kapitalistične vojne namene.

Ta meščanska država se je spominjala kmeta le kot podanika in sužnja, ko so šli kapitalisti na vojne pohode in človeške morije in gnali pred seboj cele množice kmečkega delavnega ljudstva; danes pa prihajajo z vse drugačnimi očmi in se delajo nedolžne, lažejo in obetajo vsemogoče zaklade. Toda kmečko delavno ljudstvo jih je spoznalo tekom vojske in po vojski in ve, čemu prihajajo ti gospodje v ovčjih kožuhih in s sladko besedo. Če hoče kmečko delavno ljudstvo sebi in svoji hiši dobro, če hoče, da se reši vseh teh muk, suženjstva, mučenja od strani vladajočih razredov, bo te nepoklicane goste poglano in svojih vasi in jih obsodilo enkrat za vselej.

Sramotno bi bilo za kmečko delavno ljudstvo, da bi sedaj po tolikih skušnjah zopet zaupalo onim, ki so ga pahnili v siromaštvo in lakoto. Vse to je odprlo oči kmetom in oni bodo

vedeli, da bodo glasovali proti novim vojnim zločinom, proti suženjstvu kmeta in delavca, proti draginji izsesavanju trgovcev, proti oblasti kapitalistov, grofov, duhovskih oblastnikov in veleposestnikov, če bodo glasovali proti vsem tem staram strankam.

Proti njim, toda za osvobojenje delavnega ljudstva po vaseh in mestih, za kmečko in delavsko sovjetsko državo, za zmago nad kapitalizmom, za zmago komunizma.

Delo po vaseh v sovjetski Rusiji.

Vezi med proletarijatom in kmeti, med mestom in vasjo so vsaki dan priročajnejše in toplejše v sovjetski Rusiji. Naravno je in razumljivo je to tam, kjer se delavci zavedajo velikega dela, ki ga vrše, in kjer dobro vedo, da je ekonomska osvoboditev plod skupnega truda. V ta namen je poseben odbor za delo po vaseh izdal vsem komunističnim organizacijam navodila za delo. V sami moskovski guberniji dela nad 10.000 delavcev na polju propagande v vaseh. Nad 500 delavnic se je ustanovilo po vaseh za popraviljanje kmečkega orodja.

Da bi to delo imelo kolikor mogoče več uspeha, je naslovil osrednji strankin svet vsem organizacijam v Rusiji naslednji manifest:

Dragi sodrugi!

Nujno je intenzivno komunistično delo po načrtu v vaseh. Zaradi tega vam predlagamo tole:

1. Vsak instruktor ali strankini delavec mora pred svojim odhodom v vas stopiti v zvezo s strankinimi odbori, ki mu bodo dali navodila.

2. Vsi strankini člani, ki so odrejeni za vasi, morajo tam izvrševati tudi strankina dela. Zaradi tega morajo biti v zvezi s strankom.

3. Posebni krajevni odbori morajo upravljati nad celim komunističnim delom po vaseh dotičnih krajev.

4. Glavna naloga dela po vaseh je razpolaganje in razširjevanje najvažnejših idej naše politike med kmeti. Posebno o prehrani, zemlji in prosveti.

5. Instruktorji in komunisti, ki so odrejeni za delo na kmetih, se morajo informirati o posebnih razmerah, ki vladajo v tistem kraju in da komunistično delo prilagodijo lokalnim razmeram.

6. Ko se agitatorji vrnejo iz vasi, morajo izročiti stranki obširno poročilo o svojem delovanju.

7. Vsi strankini odbori morajo nadzorovati delovanje instruktorjev.

8. Vse strankine organizacije imajo dolžnost podpirati člane, ki razvijajo svoje delovanje na kmetih.

Razven tega je ruska sovjetska republika, da bi okrepila vezi med vasjo in mestom, organizirala kmečko nedeljo. Na tisoče agitatorjev se je razlilo po vseh ruskih vaseh in razvilo

veliko delo prosvete, kulturnega in ekonomskega napredka ruskega kmeta. Uspehi kmečke nedelje so bili naravnost velikanski. V moskovski guberniji so uspehi prekoračili vsako pričakovanje. Kmetje so povsod pokazali veliko razumevanje za to delo. V kraju Kolomna so delavci naredili kmetom tekom šestdnevnega dela 520 voz in koles in 100 plugov. Osnovale so se posebne delavnice za popraviljanje poljedeljskih priprav. V štirih vaseh so napravili električno razsvetljava po vseh hišah. V kraju Cvenigorad so izkopali v osmih dneh tri kanale, dolge 13 vrst. V drugih krajih so se zgradili neštivilni mlinci, mostovi, pota in hiše itd. Kmetje so poslali kopico pisem na osrednji odbor za delo na kmetih in z največjimi pohvalami napolnili svoja pisma. Kmetje so se izjavili, da bodo na to veliko delavsko delo odgovorili s tem, da bodo poslali v mesta živila.

V moskovski guberniji so se dosegli izredni rezultati: 20 železničarskih brigad, ki so oborožene z vsemi mogočimi pripravami, je odšlo na kmete, da jim pomagajo. Vsi ekonomski uradi so preskrbljeni s potrebnim materijalom za kmečke delavnice. 18.000 delavcev je šlo na kmete, da popravljajo pota, mostove in da sploh pomorejo kmetom pri njihovem poljedeljskem življenju. Sto in sto strankinih sodrugov in sodružic je odšlo v najoddaljenejše vasi, da razširjajo stvar kmečke prosvete in revolucionarno kulturo. V guberniji Kaluga je 32 delavskih oddelkov šlo na kmete, da napravijo kmetom vsa potrebna dela za kmeta. Kovači, mizarji, sedlarji in črevljarji so odšli prostovoljno v vasi, da brezplačno delajo za rodbine, katerih vodje se nahajajo v rdeči fronti.

Veliko tovarn se je odločilo, da bodo delale preko časa za kmete, tako tudi v nedeljo se je v vseh tvornicah delalo 2 uri samo za kmečko korist. Cela krojaška in črevljarska strokovna organizacija je delala prostovoljno perilo in obleko za kmete.

Ena cela delavna nedelja je bila posvečena kmetom, ki so to delo spremljali z velikim navdušenjem in veliko hvaležnostjo. Kmečka nedelja je podrla vse pregraje med vasjo in mestom in napravila tople in srčne vezi med proletarijatom po mestih in vaseh.

Kmečka nedelja je s svojimi velikimi uspehi in z idealnimi nameni pokazala, da je Rusija zares kmečka in delavska republika.

Koroška.

Plebiscit na Koroškem je končan. Od 38.525 volilnih upravičencev je glasovalo 36.803; izostalo je torej 1712 volilcev. Glasov je bilo oddanih za Jugoslavijo 41%, za Avstrijo pa 59%, ki je dobila 6747 glasov večine. »Ozemlje s slovansko večino se je odločilo za Avstrijo«, je dejal socialni demokrat Renner v parlamentu.

Ali nacionalistična gonja se s plebiscitom še ni končala. Meščansko časopisje očita danes plebiscitni komisiji, da je bila pristranska in da je italijanski delegat izvršil v zvezi z Nemci razna goljufiva dejanja v prid Avstriji. V Ljubljani, Mariboru in Celju so se vršile nacionalistične manifestacije, v Mariboru so poleg tega še razbijali in pokončavali nemško imetje. »Jutro« opravičuje to razbijanje s tem, da so Nemci sami tega krivi, ker so storili vse, da so izzvali demonstracije. Na Koroškem pa so se pričeli medsebojni poboji, tepeži in požigi.

Jugoslovanski delegat je demisioniral in jugoslovanska vojska je zopet vkorakala v plebiscitno ozemlje, ostala je jugoslovanska uprava. Vsled vojaške akcije je stopila v ospredje nevarnost novih mednarodnih zapletljajev.

To so sadovi mira kapitalistične gospode v Parizu. Podžigati narodnostne strasti in odvrčati pozornost proletarijata srednje Evrope od svojih interesov, to je bil smoter vseh plebiscitov, ki jih je prinesel Pariz. In določili so ga samo za tista ozemlja, za katera se jim je zdelo primerno. Predvsem je bilo treba čim bolj raztrgati srednjo Evropo, čim bolj vzbuditi in gojiti sovraštvo med Nemci, Poljaki, Čehi in Slovenci. Zato plebiscit v Vzhodni Pruski, na Tešinskem in na Koroškem in nikjer drugod.

Zato, zlasti pa, ker delavstvo ni tukaj, da bi delalo meje med narodi ali da bi pomagalo buržoaziji graditi take meje, smo mi komunisti odklanjali plebiscit. Delavci mcrajo meje, ki jih gradi kapitalizem, razdirati in podirati.

Kakor smo pred plebiscitom povdarjali svoje stališče, tako hočemo danes pokazati vzroke, kako to, da je ozemlje s slovensko večino glasovalo za Avstrijo. Ni to slučaj, marveč naravna posledica politike jugoslovanske buržoazije.

Ali ni čudno, da je koroško ljudstvo oddalo svoj glas Avstriji, kljub temu da je stalo ozemlje pod upravo jugoslovanskih oblastev, da je poslovala posebna koroška aprovizacija, da so bile za Koroško v veljavi izredne cene? To ugodnost je jugoslovanska buržoazija tudi do mere izrabljala. In vendar je prišlo drugače. Meščansko časopisje piše sicer o velikih goljufijah, ki so se izvršile. Take goljufije so verjetne. Vprašanje je samo, če je prigoljufanih vseh 6747 glasov, ki tvorijo avstrijsko večino.

Jugoslovanska, predvsem pa slovenska buržoazija ni zmožna v svoji omejenosti in kratkovidnosti, da bi presodila položaj tako, kakršen je.

Predvsem je že bil način plebiscitne agitacije tak, da se je moral pristuditi koroškemu ljudstvu; saj so ga obsojali celo nekateri nacionalistični krogi. Prirejanje veselice, sokolskih in orlovskih zletov, preplavljanje Koroške z agitatorji temnih značajev, nacionalna nestrpnost napram nemškemu elementu in klerikalna vsiljivost, vse to je moralo ob mentaliteti koroškega ljudstva doseči ravno nasprotno. Naravnost navivno pa je bilo kupovanje glasov s ceno aprovizacije, ki je dala možnost špekulacije in verižništva raznim agitatorjem itd. Politična svoboda je stala pod zaščito jugoslovanskih bajonetov in policije, tako da se niti socialni demokratje, ki so se postavili v službo plebiscitne agitacije in dobivali v to svrhu tudi potrebna sredstva od vlade, niso mogli svobodno gibati v plebiscitnem ozemlju. Shode so jim prepovedali, ker general Maister jih ni več potreboval; imel je »večino zasigurano«. Da niso bili v zadoščeni nad upravo, tega pač ni treba

posebej povdarjati, ker nad njo se jezijo celo patentirani »Jugoslovani«, kot so naši liberalci okoli »Jutra« in »Naroda«.

Delavci so večinoma glasovali za Avstrijo. Avstrija je imela v svojih rokah važne trumfe. Avstrija je svobodna parlamentarna republika brez militarizma, Jugoslavija pa je monarhija pod diktaturo buržoazije in vojaštva. V Avstriji je delavstvo politična sila, preko katere meščanstvo ne more. V Avstriji podjetnik ni absoluten gospodar, marveč stoji pod kontrolo obratnih svetov delavcev in nameščencev. V Jugoslaviji ščiti podjetnika v njegovemu absolutizmu vojaštvo, ki se pojavi ob vsakemu gibanju v rudnikih. V Avstriji odločuje na železnih delavcih, on ima odločilno besedo, kdo ima biti sprejet v službo in kdo odpuščen. V Jugoslaviji komandira na železnih klika ljudi, ki nima drugega posla kot železničarje preganjati, zapirati, kaznovati in metati stare železničarje na cesto brez vseh pravic na pokojnino. Zaloška cesta, železničarski štrajk, preganjanja, zapiranja in streljanje železničarjev so bila mogočna agitatorična sredstva za Avstrijo, ki so jih izrabili do polne mere. Avstrija izpopolnjuje svojo socialno zakonodajo pod pritiskom delavskih mas in ščiti delavce pred špekulanti življenjskih potrebščin. Avstrija je izpopolnila socialno zavarovanje, zlasti za nezaposlenca, uvedla je delavske dopuste, osemurni delavnik se strogo izvaja, ima svoje poravnalne urade in rabsodišča, ima dobre kolektivne pogodbe, skratka delavsko varstvo in vsa socialna zakonodaja je napravila ogromen korak naprej. Jugoslavija je brez socialne zakonodaje in kolikor je je, še to sabotirajo reakcionarne oblasti, ki ščitijo predvsem delodajalce.

Na dan plebiscita je prineslo »Jutro« poročilo iz Beograda o ukazu, ki ga je izdalo ministrstvo za notranje zadeve v sporazumu z ministrstvom za socialno politiko (!) vsem upravnim oblastem, da morajo vedno ščititi »delavljne« t. j. štrajkbreherje in najstrožje postopati proti onim, ki bi hoteli zadrževati delavljne. A ni še dovolj temu! V soboto poroča isto »Jutro« o programu vlade, ki pripravlja zakon o delu in redu, naredbo o stvkih delavcev in uradnikov, naredbo proti komunistični propagandi in proti rovarjenju v armadi.

Kdor vse to preudari in primerja, ta se ne čudi nad izidom plebiscita. Čudno bi nasprotno bilo, če bi ob teh razmerah izpadel drugače.

Jugoslovanska buržoazija je blazna in v svoji blaznosti ruši vse. Bodočnost je temna . . .

Bankrot slovenskega narodnjaštva, „za narodov blagorjanstva“.

(Misli h koroškemu plebiscitu.)

Še nikoli ni bila puhlost narodnjaštva, »za narodov blagorjanstva« tako očita, tako najširšim masam ljudstva jasna, kakor je danes, ko so koroški Slovenci izrekli javno obsodbo režima, ki je zavlada v naši deželi. In še nikoli ni bila tako jasna, tako očita komunistična resnica: da buržoazija ne more in noče rešiti nacionalnega vprašanja, da je meščanstvu predvsem za njihove razredne koristi, in da edino proletarska revolucija more odrešiti potlačene male in velike narode.

Koroško slovensko ljudstvo, — ker fakt da je na Koroškem v plebiscitni coni 80 % Slovencev ostane — je s svojim glasovanjem obsodilo vse »za narodov blagorjanske« politične stranke — od klerikalcev do puhlih »social-

demokratov«, ki so hoteli s papirnato agrarno reformo privabiti proletarijat Koroške v svoje vrste.

Koroško ljudstvo je jasno pokazalo, da se danes ljudstvo ne zadovoljuje s trobojkami, s živijo kričanjem, s sokolskim komedijanstvom, s papirnatim reformami, pod katerimi se skriva beli teror besne jugoslovanske buržoazije in črna reakcija.

Ljudstvo danes zahteva rešenje temeljnega vprašanja, zahteva mir, svobodo, zemljo in kruha. In da je jugoslovanska buržoazija in njene politične zastopnice meščanske stranke, klerikalci, demokrati in njihovi podrepniški »social-demokrati« dala le malo upanja, da je voljna rešiti ta važna, življensko važna vprašanja ljudstva v korist ogromne večine potlačeni delavcev in kmetov, plebiscit na Koroškem bi izpadel prirodno, t. j. 80% Slovencev bi glasovalo za Jugoslavijo.

Ali teror militaristične krike, policijsko-birokratični sistem režima, ki je zavlada v naši zemlji, ter besno oboževanje, neznosna špekulacija, papirnata agrarna reforma itd. mere in sistem, ki so ga dve leti navdušeno podpirali klerikalci, demokrati, narodni in social-demokrati, je prepričal Koroško ljudstvo, da v Jugoslaviji ni upanja na rešitev vprašanj: mira, zemlje, kruha.

Koroškemu ljudstvu je po krivdi teh puhlih »za narodov blagorjancev« ostalo nepoznano, da je jugoslovanski proletarijat zbran v Komunistični Stranki Jugoslavije danes v tej zemlji močan faktor, armija, ki nosi ka svojih zastavah zahteve radikalnega rešenja vseh teh perečih vprašanj, ki zahteva zemljo za tiste, ki jo obdelujejo, ki zahteva demobilizacijo in mir z vsemi narodi, ki zahteva kruh za tiste ki delajo, ki zahteva svobodo in ravnopravnost vseh nacionalnosti v tej državi.

Za vsako nedolžno izraževanje simpatij jugoslovanskemu proletarijatu, za klic živeli komunisti, živeli socializem, je ta špijonska »za narodov blagorjanska« klika denuncirala naše somišljenike sodišču. A tudi sodišča so pohitela dokazati, kako je tudi »pravica« samo »za narodov blagor« in je pozivala naše somišljenike na odgovor.

Volilni zakon, ki jemlje državljansko pravico vsem državljanom, ki so 1910. leta pod pritiskom tujega režima in terorja, označili svoj materni jezik kot nemški, je krona vseh zločinov »za narodov blagor«.

Vsem slovenskim narodnjakom pa bi dal zlate bukvice sodruga Cankarja v roke in bi jih z drenovko šibal toliko časa, da se jih nauče na pamet.

Takrat bi oni morda spregledali, da je ves problem malega naroda v tem, da postane velik v mednarodnosti, da dobi pravico za svoje osvobojenje šele takrat, ko zahteva in v delih pokaže, da je za svobodo vseh narodov.

Proletarijatu Jugoslavije pa je naložila besna jugoslovanska buržoazija, poleg rešitve jadranskega problema še koroškega. S pomočjo mednarodnega proletarijata bo jugoslovanski komunistični proletarijat rešil tudi ta problem za časa proletarske revolucije — ki ni za gorami — na ta način, da bo z lica zemlje strl imperijalizem, nacionalni in socialni šovinizem.

Koroška je zgubljena za kapitalistično Jugoslavijo, Primorska je zgubljena za kapitalistično Jugoslavijo, Dalmacija je zgubljena za kapitalistično Jugoslavijo!

Živela svobodna sovjetska Koroška, Primorska, Dalmacija v okvirju sovjetskih republik Podonavsko-balkanske federacije!

Socialpatrijotska komedija v Unionu.

Proletarijat spontano manifestira za Sovjetsko Republiko.

Ime Etbina Kristana je bilo magično za ljubljanski proletarijat iz več vzrokov: 1. Ga že šest let niso slišali, pa so bili radovedni, kaj bo povedal. 2. Je proletarijatu Ljubljane nerazumljivo, iz katerih vzrokov je on zapustil vrste razredno zavednega proletarijata in vstopil v službo žoltih socialpatrijotičnih voditeljcev. 3. Slišali so marsikaj o njegovem delovanju v Ameriki, pa so mislili, da jim bo on pojasnil, kako je deloval itd.

Na shodu navzoče delavstvo je bilo po svoji ogromni večini komunistično. To se je posebno pokazalo, ko je Kristan hotel krmiti delavstvo z utopično frazo »nepopačene demokracije«. Delavstvo je pri vprašanju, kakšna naj bo republika, ki jo je omenil Kristan, spontano manifestiralo

za Sovjetsko Republiko,

tako da je moral E. Kristan prenehati govoriti o svoji utopični demokratični republiki. Nastal je hrup in vrišč. Za ta slučaj so imeli že pripravljenega »komunista« Golouha. Ljubljansko delavstvo, ki je Golouha poznalo po njegovem govoru pred Mestnim Domom, kjer je silno navdušeno pobijal koruzni socializem in izdajalstvo socialpatrijotov nad proletarijatom ter govoril za 3. Internacionalo, je pozdravilo Golouha s ploskanjem. Kako je bilo razočarano ljubljansko delavstvo, ko je iz istih ust, ki so pred šestimi meseci pridigovale razkol ter odganjale proletarijat proč od koruznih socialistov, danes na shodu »social«-demokratične, torej koruzno-socialistične stranke — slišalo poziv, naj bo delavstvo enotno in kompaktno s koruznimi socialisti. Ni čuda, da je Golouh po svojem kratkem govoru, kjer pa ni pozabil demagoško izkoristiti tendenciozno zavito izjavo sodruga Lenina, da bo nastopila druga faza komunistične družbe šele čez 50 let, i. t. d. Žel aplavs socialpatrijotičnih nastavljenecv in doživel čast, da ga je koruzni socialist Kocmur pozdravil kot izgubljenega sina, ki se vrnil v tabor koruznega socializma . . .

Par social-patrijotov je ploskalo — med maso delavstva pa je komedija izvala mrmranje in smeh. Siti demagogije so razredno zavedni delavci začeli trumoma zapuščati dvorano. Ostalo je nekaj social-patrijotov, veliko narodnih socialistov in klerikalcev ter par sto naših komunistov, ki so hoteli do konca pričakati komedijo.

Najbolj zanimiva pa je prireditev celega shoda. Social-patrijotični policaji so skrbeli zato, da ne pride na shod nikdo od proletarcev — govornikov, da masa ne bi slišala kritike socialpatrijotične izdajalske politike. Kričači in borci za »nepopačeno demokracijo« v dejanjih drzno terorizirajo maso ter ne pripuščajo na svojih zborovanjih niti najelementarnejših pravic, pravice govora in kritike. Kakor kaplani hočejo oni spremeniti svobodno tribuno javnih zborovanj v prižnice, kjer ima pravico govoriti samo referent, ljudstvo pa ima pravico poslušati, pokrižati se in reči Amen.

Proletarec, ki ima ušesa, da sliši in oči, da vidi.

**Sodrugi!
Nabirajte za volilni
sklad!**

Klerikalizem in „social“ demokratje.

Neverjetna ali žalostna resnica je, da je klerikalna, jezuitska ideologija prepajala najširše kroge slovenske javnosti, od klerikalcev do demokratov, posebno pa naše »social« demokrate. Človek, ki je nekaj let živel v deželah, kjer ni katoličanstva, kjer ni jezuitske vzgoje in tradicije, opazi takoj, ko se vrne v to dolino šentflorjansko, da nad njo leži mora hinavskega jezuitizma. In človek, ki je daleč od te jezuitske morale in ideologije, more živeti v tej šentflorjanski dolini samo na način velikih borcev, katerim prednjači veliki sodrug Cankar, to je: v neprestanem boju proti jezuitski kugi in hinavščini v slovenskem javnem življenju.

Spomnim se besed sodruga Lapčeviča na lanskem strankinem zboru »social« demokracije v deželnem dvorcu v Ljubljani. Opazujoč perfidno, jezuitsko bojazen »social« demokratične desnice, da na kongresu ne pride do besede proletarijat s svojo zdravo kritiko, je rekel, ko je pokazal na prireditev kongresa: »Moj brate, to je katoliška crkva«. In res, kongres se je vršil v bistvu kakor kakšna deželna konferenca kanonikov, fajmoštrov in kaplanov. Neljube osebe so dali radikalno odstraniti, kratkomalo jih je policija za časa kongresa posadila v policijski zapor.

Celo programatično slovenska »social« demokracija se mnogo ne razlikuje od jezuitskega utopičnega krščanskega socializma. In kristanovci so vredni in zaslužni nasledniki Janeza Evangelista Kreka. »Nepopačena demokracija« Kristanova je v današnjem času, ko obstojajo razredi, še celo večja utopija, kakor sama »krščanska demokracija« krekovcev. In v današnjem času, ko gre za življenski obstoj proletarijata in skuša buržoazija celo breme današnje gospodarske krize zvaliti na rame delovnega ljudstva, krmiti proletarijat z utopičnimi frazami kot je »nepopačena demokracija«, je zločin ki ga obsojajo celo voditelji socialdemokracije kot so Longuet, Crispin, Turati, Friderih Adler itd.

In razumljivo je, da je za pridigarje o »nepopačeni demokraciji« potrebna »katoliška crkva«. Jezuitizem teh pridigarjev in njihovih somišljenikov odseva najbolj v njihovih strankarskih ceremonijah, t. j. iz njihovih shodov. Ko pridigujejo nepopačeno demokracijo, bi človek mislil, bodo vsaj toliko demokratski, da bodo pustili na proletarskih shodih proletarcem govoriti, torej da bodo demokracijo vsaj v praksi pri in med proletarijatom pokazali. Kaj še. To so verni učenci dr. Lampeta, ki je pridigujoč krščansko ljubezen, praktično izvajal v dejanjih načelo »s kolum po glavi«. Oni pridigujejo »nepopačeno demokracijo«, izvajajo pa v dejanjih, v političnih, posebno pa v strokovnih organizacijah ter na javnih shodih sistem najbolj drznega policijskega teroriziranja mase in demagoštvo je njihovo glavno orožje. Primerov je na tisoče. Par oseb v tej klimi je razpuščalo cele politične organizacije, izključevalo neljube člane iz strank, denunciralo meščanski policiji komuniste, grozili so proletarcem delavcem zaradi njihovega prepričanja izgon iz službe, izganjali so proletarce iz službe zaradi njihovega prepričanja in solidarnosti itd. Tako izgleda v dejanjih njihova demokracija.

Celjski shodi so nekaka žeganja »social« demokracije. Naročene cvetlice, naročena prugelbanda za proletarce, ki bi si usojali ugovarjati soc. demokratičnim

papežem, ploskanje organizirano. — Manjka samo še očenaš in češčenamarija po pridigi.

Take vrste prireditev je bil tudi nedeljski shod v Unionu. Nobeden proletolec, ki bi lahko ugovarjal pridigi papeža, ni bil dopuščen v dvorano. Kaplani in ministranti soc. demokracije, podkupljeni deloma s konsumnim, deloma z denarjem ameriških sodrugov, so napisali na črno listo ljudi, ki niso vredni, da bi prejeli blažev žegen »nepopačene demokracije« na »social« demokratičnem shodu. Navzlic tororju so mase spontano manifestirale za sovjetsko idejo in obsodile demagoštvo teh pridigarjev.

Gorje proletarijatu, če bi zavlada samo deloma še enkrat ta peščica jezuitov, prodanih duš, in kompterjev ter harlekinov. In ti ljudje si usojajo hoditi pod zastavo »nepopačene demokracije«. Proletarijat Slovenije je občutil na lastni koži njihovo »demokracijo« za časa demokratične socialistične vlade. Z demokrati so si že podali roke in upajmo, da se bodo objeli kmalu še s svojimi sorodniki krščanskimi socialisti, tako da bo en social oportunistični hlev v tej dolini šentflorjanski.

Od naših vojakov iz raznih krajev iz Srbije, Trebinja, Splita itd. neprestano dobiva uredništvo »Rdečega Prapora« obupne in ogorčene pritožbe o ravnanju z njimi. Mi smo že večkrat skušali objaviti taka pisma, pa nam jih cenzura vedno zapleni. Zato opozarjamo vse dopisnike, da bomo vsa taka pisma odslej pošiljali centrali Komunistične Stranke v Beograd. Vojake pa, ki bodo do dne volitev odpuščeni, pa opozarjamo, da je Komunistična Stranka edina, ki se z vso vna bori proti besnemu militarizmu. Zato naj odpuščeni vojaki na dan volitev vsi volijo svojo Komunistično Stranko, ker s tem bodo najboljše protestirali proti nečuvnemu zatiranju.

Iz komunistične Slovenije.

Bohinjska Bistrica. Tudi pri nas v Bohinju se je začelo svitati. V nedeljo dne 10. t. m. smo imeli dva shoda, in sicer: v Srednjivasi dopoldne, kjer je poročal sodr. Košir iz Jesenic. Na prostem pred lipo pred Galetom se je zbrala precejšnja množica ljudi obeh spolov. Izvajanjem govornika so zbrani pazno sledili, ker so prvič slišali govoriti resnico o komunizmu, katerega se opisuje kot največji zločin. Po eno in pol ure trajajočem zborovanju so se zborovalci z zadovoljstvom razšli. Popoldne pa v Bistrici v gostilni Kos, kjer sodrug Košir odgovarja na izvajanja socialpartijotov, kateri so imeli dopoldne svoj shod, na katerem je g. Mihevc razpravljal o frontah na Pijavi in v Karpatih ter o komunistih, ki so po njegovih izvajanjih napravili razkol v socialdemokratični stranki. Zborovalci, ki so bili po večini navzoči tudi na socialpartijotskem zborovanju dopoldne, so pazno poslušali stvarna izvajanja sodr. Koširja, ki nam je jasno razložil današnji družabni sistem ter vzroke, radi katerih je prišlo do razkola v soc. dem. stranki. Iz vsega se je jasno razvidelo, da so napravili razkol social renegatje s svojo socializdajalsko politiko. Dokazal je jasno, da je rešitev delavca in kmeta izpod kapitalističnega jarma stvar delavca in kmeta samega. Po končanem shodu se je priglasilo nekaj naročnikov na »Rdeči prapor« ter se izrekla želja, da se ustanovi našo politično organizacijo, za kar so se ukrenile že tudi vse predpriprave. Tako prodira komunizem na deželi.

Iz Dola pri Ljubljani. Tukajšnji župnik je silno razkačen na komuniste,

ker vidi, da se tudi pri nas, kakor drugod, širi komunizem. Pri pregledovanju volilnih imenikov je hotel odvzeti volilno pravico nekemu posestniku, pri katerem je bil shod naše stranke. Zgodilo se je pa ravno nasprotno: župnik je bil spravljen ob volilno pravico, ker je bil obsojen na 400 kron globe radi soudeležbe na tatvini. Jedel je namreč najboljše kose zajca, ki ga je skrivaj ustrelil njegov hlapec. Župnik je vedel, da je zajec ukraden in je vseeno pojedel najlepše kose. Tako je pričal hlapec. Tako je prišel sedaj ta »božji namestnik«, ki hoče vtopiti v žlici vode vse komuniste, ob volilno pravico.

Iz Celja. V »Rdečem praporu« št. 38. čitam članek. V Celju v hotelu Union na shodu se je oglašil k besedi komunist Bartulovič, kateremu pa pod vplivom teatralnega nastopa E. Kristana stoji množica poslušalcev ni pustila končati započetega govora. — Bil sem radoveden slišati E. Kristana, pa žal ni prišel isti nazaj, kakor je v Ameriko šel, in to bi lahko trdil, da nas je bilo na shodu polovica in še več, ki smo začudeno gledali celjske kričarje, posebno absolutiste tajnika Leskovskega, Martinčiča in komp. Seveda gospod pekovski mojster Koren in njegovi somišljeniki niso izostale. To je tisti Koren, kateri je nas železničarje hujskal, da naše tajništvo železn. organizacije v Ljubljani smrdi, da naj ga sodrug preiščejo in pometejo. In res, dosegel je, da so tisti, ki so ta smrd iskali, za eno blamažo bolj bogati. Torej ta množica ni pustila govoriti. Že 17 let sem član železničarske organizacije, pa toliko prekanja še nikdar ni bilo, kakor danes in to zaslugi imajo samo konsumarji Kristanovega kalibra. Vprašali bi sodruga, kako dolgo še bomo to trpeli. Mislim, da je dosti tega in začnimo pravo proletarsko pot in konsumarji naj le ostanejo tam, kjer so.

V Hotiču in na Vačah sta se vršila v nedeljo 10. oktobra dva razmeroma dobro obiskana shoda naše stranke. Poročal je s. Marcel Žorga.

Arteče pri Tržišču. Tu se je v nedeljo dopoldne vršil javni shod naše stranke. S pozornostjo so zbrani kmetje sledili izvajanjem poročevalca s. Bartuloviča, ki je v jasni luči pokazal, kako zločinsko politiko uganjajo vse meščanske stranke. Posledico te vbijalne politike nosijo danes samo mali kmetje in delavci na svojem hrbtu. Razložil je težkoče v katerih živijo danes revni kmetje in delavci, ki so izročeni na milost in uemilost raznim lopovom, veriznikom in bogatašem. Končno je razlagal pomen volitev v konstituantu, s katero hočejo zopet verižniki dobiti vajeti v roke, da bi nadalje izsesavali kri iz delavnega ljudstva. S pozivom, naj se zbrani zborovalci pridružijo ostalemu delavstvu in kmetom v njegovem težkem boju zoper kapitaliste, se je dobro uspel shod z navdušenjem zaključil.

Krmelj. To nedeljo se je pri nas vršil velik javni shod naše komunistične stranke. Številni zborovalci, so z napetostjo sledili govoru s. Bartuloviča ki je stvarno razložil težki boj proletarijata v sedanji družbi. Orisal je težkoče, ki jih proletarijat ima v svojem boju zoper kapitalistične izkoriščevalce, ki se ne ozirajo na stradanje in trpljenje delavstva, temveč gledajo za čim večji profit za svoje požrešne mavhe. Da bi bil proletarijat sposoben voditi boj za svoj obstanek, je njegova dolžnost se trdno organizirati, in iti isto pot, ki jo danes hodi proletarijat celega sveta. Zborovalci so navdušeno odobraval govor s. Bartuloviča in stem pokazali, da se zavedajo svoje velike na-

loge, rešite proletarijat izpod kapitalističnega jarma, potom odločnega boja pod rdečo zastavo komunizma.

Trbovlje. V petek ob petih popoldne se je vršil v rudarski restavraciji volilni shod Komunistične Stranke. Zbralo se je od 4—5000 ljudi, ki so napolnili vse lokale in cesto pred restavracijo. Shodu je predsedoval s. Koren. Poročala sta sodruga Fabjančič in Janko Petakovič, tajnik »Zveze rudarskih delavcev« med mogočnim odobravanjem tisočev zbranega ljudstva.

Zagorje. Kako zagorski falirani socialpatrijotje, verni učenci g. Etbina Kristana in g. Mihata Čobala poštene komuniste opravljajo in sumničijo. Kakor je splošno znano, me socialpatrijotje zelo sovražijo. Že od leta 1911. so me preganjali križem sveta z mojo obitelji. Ko sem prišel po prevratu domov, se je zopet začela gonja proti meni na različne načine. Pisarili so mi različna lepa pisma, denuncirali me na vse mogoče načine. Od novembra lani so mi pošiljali pošte, da me bodo dali zapreti do zadnje stavke, v kateri sem bil res zaprt. Mislil sem si: »No sedaj se je gospodom špicelnom srce ohladilo. Toda oni gredo še dalje. Zvedel sem, da govorijo, da sem dal jaz pri zadnji stavki zapreti socialdemokrata Jožefa Grabca. Ne bi odgovarjal na te podle stvari, ker mi je daleč pod čast, da bi se jaz mešal z ljudmi, na katere vse zavedno delavstvo takoreč pljuje, hočem pa tukaj pokazati, kake ljudi je socialdemokratična stranka vzgojila. Mene so zaprli na 25. IV. 1920. zjutraj in socialdemokrata Jožefa Grabca šele čez 7 dni potem in ko je bil Grabec že tretji dan v zaporu, sem bil jaz šele prvič poklican pred sodnika, torej sem bil že 10. dan zaprt. Torej jučeži kedaj je bilo meni mogoče Grabca denuncirati? Ej, kapitalistovski hlapci, vse zaman! Vem vašo parolo in vemo jo vsi zagorski komunisti. Pri nas se ne gre za osebe, jaz sem samo enak med enakimi; če ne bom jaz, bo drugi, ki pa vas ne bo vlekel samo za lase, ampak vam bo še kožo zglave potegnil. Gospodje! Samo že peščica je vas, kmalu bo mrha poginila in veseli me, da ste sami spoznali, da sem tudi jaz med tistimi, ki so slovenski socialdemokraciji dali brco, katera je smrtonosna. Gospodje, še se napihujete kakor tista žaba ali na 28. XI. se boste razpočili. Opozorim vas, gospodje biriči, da bom proti vsakemu sodnijsko posodnijsko postopal, kateri bo raznašal take lumparije. o meni.

Mlakar Valentin II.

Shod v Škofji Loki dne 18. X. pred mestno hišo. Sklicatelj s. Franko je otvoril shod in naznanil dnevni red. Poročilo s. Makuca iz Ljubljane, kateri je opisal položaj v sedanji buržoazni Jugoslaviji in ožigosal strahovladu baje netov in nasilstva, so škofjoločani in okoličani z aplavom vzeli na znanje. Sodr. Osterc je poročal o položaju v Rusiji in razkrinkal meščanske laži, katere so v glavnem naperjene proti sovjetski Rusiji, kajti to je njihov volilni manevar. Dokazali bomo 28. nov., da smo za sovjetsko Rusijo in za svobodo mednarodnega proletarijata. Značilno na temu shodu je bilo to, da je bil mežnar kapucinskega samostana poslan na shod, da bi delal zgago. Povedalo se mu je, da je tudi zanj tribuna, na katerih lahko pove svojih šest resnic, ali kapucinarski andrejček ni imel toliko krščanskega poguma, da bi nam razlagal. Sicer je bil shod miren in dostojen. Značilno je tudi to, da so nam potrgali lepake, misleč si da s tem preprečijo shod. Varali so se, shod

je bil kljub temu jako dobro obiskan. Pojavnilo se nam je, kje je naša stranka in kam moramo voliti. Volili bomo vsi komuniste. **Več Škofjeločanov.**

Koncert »Svobode« v Mariboru je preložen na 31. oktobra. Vstopnice se dobijo pri ljubljanski »Svovodi« v Šelenburgovi ulici.

Politični pregled.

Državnozbornske volitve v Avstriji.

Te volitve so se izvršile v znaku zmage reakcije. Socijaldemokrati, ki so bili prej najmočnejša stranka, so nazadovovali, dočim so postali reakcionarni krščanski socialci po številu prvi. Stavila se bo bržkone čisto meščanska vlada brez soc. dem. Te volitve so jasen dokaz, da je socijalnodemokratska politika najkrajši pot do najčrnejše reakcije.

Zborovanje nemške neodvisne socijaldemokratske stranke.

Kongres se vrši v Halle. Navzočih je doslej 220 pristašev in 158 nasprotnikov pogojev za vstop v Komunistično Internacijo. Kongresa se udeležujejo tudi Zinovjev od Komunistične Internacije, francoski centrumaš Longuet, in ruski menjševik Martov. O izidu poročamo prihodnjič.

Velikanska stavka na Angleškem.

London, 17. oktobra. Stavka nad en milijon rudarjev. Stavka je popolna in se računa, da bo trajala 6 tednov. Rudarske blagajne so polne. Železničarji in mornarji stopijo bržkone v solidarni štrajk. Posledice štrajka se že čutijo na celim Angleškem.

Štrajk na Španskem.

Pariz, 8. X. Iz Bilbao poročajo, da so tamkajšnji kovinarji sklenili generalni štrajk. 35.000 delavcev štrajka. Vse livarne in kovinarne stoje. — Iz Madrida poročajo, da je vojaštvo oddalo 600 streliv na delavce, ko so zapustili tovarne. Sedem jih je ranjenih.

Tretjo obletnico ruske revolucije bodo proslavili delavci, da bodo z vsemi silami pomagali rdeči armadi in se bodo sami borili proti gospodarskim težkočam dežele. Ta dan bodo najboljši člani stranke iz cele Rusije delali za likvidacijo ostalih sovražnikov delavnega razreda s tem, da bodo šli na fronto. Posebno se bo pazilo na bolne in ranjene vojake, za katere se bodo odprla posebna gledališča in kinematografi. Kmetje se zelo zanimajo za to slavlje in ga bodo tudi v najoddaljenejših vaseh zelo praznično obhajali.

Češko strokovno odposlanstvo v Rusiji.

Iz Moskve poročajo 14. oktobra, da je čehoslovaško odposlanstvo v Rusiji zapustilo Petrograd in se podalo v Moskvo. Odposlanstvu je dana možnost pristopa k internacionalnemu sovjetu strokovnih organizacij v Moskvi in h komunistični internaciji, da jo študirajo. Vse odlične strokovne organizacije Čehoslovaške so zastopane v tem odposlanstvu.

Kulturno delo v sovjetski Rusiji.

(Moskva, 7. X.) Na seji vseruskega kongresa proletarskih kulturnih institucij je poročal Polianski, da kljub raznim nepovoljnim prilikam kulture institucije po številu naraščajo in da jih je do sedaj že čez 300 in sicer v Sibiriji, Uralu, Ukrajini, Kavkazu in celo v Georgiji. Ideja proletkulta se razširja celo po zapadni Evropi, ustanovljenih je že več internacionalnih zavodov proletarske kulture. Ruske proletarske kulturne institucije so posebno učinkovale v rdeči armadi s tem, da so se

prirejali koncerti, zborovanja, gledališke predstave itd. Na polju umetnosti se proletkult z vso odločnostjo bori proti kubizmu, futurizmu in drugim bolnim oblikam meščanske umetnosti. Delavski razred že ima svoje gobenike, kompoziste, kiparje in slikarje, kakor tudi pisatelje in pesnike.

Državni proračun v Nemčiji.

Leta 1914 je znašal nemški državni proračun 3,4 milijonov mark, letos pa 91,5 milijonov, od katerih 49 milijard ni kritih. K temu pa še pride primankljaj poštne uprave v znesku 2 milijard in železnic v znesku 16 milijard. Skupno znaša torej primankljaj 67 milijonov mark. Nemčija se pogreza v dolgove kot vse kapitalistične države. Posledica tega je, da pade nemška valuta.

Propadanje kapitalističnega gospodarstva.

Eden najznačilnejših znakov propadanja kapitalističnega gospodarstva je nezaposlenost. Iz poročila državnega urada za delovni trg v Nemčiji je razvidno, da nezaposlenost zopet narašča. Dočim jih je bilo 15. junija 1920 skupaj 270.000, je njih število naraslo do 1. septembra 1920 na 419.785 in raste še nadalje. Največja je nezaposlenost na Saksonskem in v Hamburgu. K omenjenim nezaposlencem pride še 387.615 rodbinskih članov. Poleg tega je upoštevati število onih, ki delajo šihte. In ti so začetkom septembra po številu prekosili polno zaposlene delavce, dočim so jih cenili začetkom junija še na 100.000. Meseca avgusta so zahtevale podpore 82,5 milijonov mark. Možnost zaposlitve se je povsod poslabšala, ker je produkcija v propadu.

Drugi znak propadajočega kapitalizma je iskati v naraščanju konkurzov. Teh je bilo v Nemčiji v drugem četrtletju 243, v tretjem pa že 399.

To propadanje pa ni opaziti samo v Nemčiji. Tudi v bogati Angliji se vrši isti proces. Dne 2. oktobra je ena največjih tovarn v Sheffieldu odpustila na tisoče delavcev vsled pomanjkanja naročil. Ker stoji ta tovarna v ozki zvezi z United Stal Cooperation smatrajo kapitalistični krogi ta dogodek kot začetek velike gospodarske krize in nadaljnih odpustov delavstva.

Tudi na Danskem narašča nezaposlenost. V zadnjem tednu je narasla od 8740 na 9027.

Poljska nasilja.

»Izvestija« javljajo, da so Poljaki v vasi Mecig posilili 152 deklet pred očmi njihovih staršev. Kmetom te vasi so pobrali vse zaradi tega, ker so v svojo brambo organizirali brambo četo. Učitelja okrožja Wali so strašno pretepli in ga nato zastupili.

Beli teror v Poljski.

Lvov, 8. X. Aretacije in zapiranje v okraju Ladziechow se nadaljujejo. Po došlih vesteh je tja prispel oddelek lvovske policije in je dal zapreti celo vrsto popolnoma nedolžnih oseb, ki so jih odpeljali neznano kam. Zaradi tega se je prebivalstva polastilo veliko razburjanje.

Same žili

Zadnje dni je razširjal meščanski in socijaldem. tisk sirašilne novice o sovjetski Rusiji, da se je pričela majati, da so izbruhnili upori in štrajki v Petrogradu, Budjenu pobegnil k Wranglu, dvanajst mirovniških odposlancev na povratku brez sodbe ustreljenih. To vse ni res. Riški dopisnik »Daily Herald« piše o tem: »Vprašal sem Joffeja, če je kaj resnice na teh nemirih, štrajkih itd. Joffe je odgovoril na kratko: »Vse te vesti so zlagane.«

Trgovske zveze med sovjetsko Rusijo in Norveško.

V Vardö je prispel parnik s 3000 tonami angleškega premoga za Rusijo. Istočasno so prispeli trije ruski odposlanci, da se pogajajo za vzpostavitev prometa med Norveško in Rusijo.

Gospodarska obnova v sovjetski Rusiji.

Moskva 12. oktobra. Napeljevanje elektrike ugodno napreduje in se je za to izdelal posebni program, da se delo pospeši. Oni čas ni več daleč, ko v Rusiji ne bo nobene vasi več brez električne razsvetljave.

Uspeh komunističnih sobot.

Na zadnjo komunistično soboto v Caricinu so delavci preko normale izdelali 2 lokomotive in 7 vagonov. Uspeh železničarskih delavcev je bil velikanski. 135.000 delavcev se je udeležilo dela in so delali po postajah in po progah. Značilno je to, da so delavce spremljale godbe na delo in se je dela udeležilo mnogo izvenstrankarskih delavcev.

Baškiri proti Wranglu.

Iz Moskve poročajo dne 12. t. m.: V baškirski sovjetski republiki so se osnovali prostovoljni konjeniški oddelki, ki bodo odšli v najkrajšem času proti Wranglu.

Povzdiga industrije v sovjetski Rusiji.

V Serpuhovu so pričele delovati vse predilnice. V Ripecku so se pričela dela za napeljevanje elektrike v vsa mestna podjetja in podjetja bližnjih vasi. V Petrogradu je dospela prva pošiljatev nafte, vsega 61.000 pudov. Ta čas je 15 vlakov z nafto namenjenih v Petrograd z enim milijonom pudov nafte. V Odesi je 300.000 pudov soli nakupečene. Lahko se računa, da bo letošnja sezona soli znašala okoli 5 in pol milijona pudov to je petkratveč, kot povprečna pridobitev pred vojno.

Obskrba sovjetske Rusije.

(Stockholm, 1. X.) Po poročilih iz Rjazanske gubernije je žetev v sovjetskih komunah zaradi dobrega agronomskega vodstva za 30—35 procentov boljše izpadla, kakor pa na kmečkih gospodarstvih. Nove komune se vedno ustanavljajo. V guberniji Penza je že spravljeno 70% žetve, 100.000 pudov ovs, 137.000 pudov pšenice, 15 milj. jaječ, 15.000 pudov surovega masla itd. V Sibiriji je odpotovalo prostovoljno 6000 kmetovalcev. Po došlih poročilih so ti delavci 1950 družinam rdečih vojakov pospravili polja. 3500 desetih se je na novo zoralo.

Delavska državna kontrola.

Iz Moskve poročajo 8. X. Sovjetska vlada je osnovala kontrolno organizacijo, ki nima samo naloge nadzorovati pravilno izdajanje državnega denarja, temveč tudi, da se pravilno izvršujejo vse odredbe osrednje vlade in da preprečuje vsa mogoča zlorabljanja. Kot člani te ustanove, ki je znana pod imenom »Delavsko in kmečko nadzorništvo«, so poklicani izvoljeni zastopniki delavcev in kmetov. Volitve v to ustanovo se vrše sedaj. To dejstvo, ki nudi delavcem in kmetom priliko, da sami vladajo državo in nadzorujejo delovanje državnih uradnikov in državnih aparatov, je zelo važno.

Trgovske zveze med Anglijo in Rusijo.

Največje ovire za trgovsko zvezo med obema državama delajo angleški kapitalisti, ki zahtevajo kot predpogoj, da Rusija prizna predvojne dolgove. To zahtevo so sedaj zopet stavili na vlado ob priliki obširnega pisma Krasina Lloyd Georgeu, kjer našteva blago, ki ga

Rusija potrebuje in kjer obenem pravi, da je Rusija pripravljena plačevati v blagu. Težko je pač pustiti dohodke, ki ne stanejo drugega truda kot rezanja kuponov, dočim drugi delajo in garajo.

Lenin o politiki sovjetske Rusije.

Na prvi seji konference ruske komunistične stranke je Lenin povedal naslednje:

»Ko smo ponudili Poljski januarja mir, ki je bil za njo zelo ugoden, za nas pa neugoden, so smatrali diplomati vseh dežel to našo ponudbo kot znak naše slabosti.

Z ozirom na to so tvegali svoj veliki napad in zasedli Kijev. Z našim protinapadom smo vrgli Poljake nazaj in se približali Varšavi. Vsled poslednjih vojnih dogodkov pa smo se morali zopet umakniti za 100 verst. Odločilen pa ni naš brez dvoma težak položaj, marveč važneje je, da so se diplomati motili v računih o naši slabosti, da nas Poljska ne more premagati, da marveč mi nismo daleč od zmage nad Poljsko.

Z našim pohodom proti Varšavi smo prišli v stik z enim središčem imperijalističnega vrhovnega sistema.

Poljska, ki je poslednja opora proti boljševizmu in ki je popolnoma v rokah antante, je tako mogočen faktor v onem imperijalističnem sistemu, da je dejstvo resnega ogrožanja te opore s strani sovjetske Rusije spravilo cel sistem v majanje. Sovjetska republika je postala v svetovni politiki vedno bolj faktor velikega pomena. Nov položaj se je javil predvsem v dejstvu, da je buržoazija onih dežel, kjer vlada antanta, pokazala svoje simpatije za sovjetsko Rusijo. Obmejne države, katerih stike k boljševizmu so določala preganjanja komunistov, so proti volji antante sklenile z nami mir in pogodbe.

Z našim pohodom proti Varšavi je izbruhnilo v Nemčiji veliko razburjenje in gibanje. Nadaljna posledica našega stika z Varšavo je bil boj zapadnih držav s svojim proletariatom — predvsem v Angliji.

Ko nam je angleška vlada izročila ultimatum, se je pokazalo, da je morala o tem prej vprašati angleške delavce. Ti delavci, katerih voditelji obstojajo po 9/10 iz oportunistov in izdajalcev, so odgovorili z ustanovitvijo akcijskega odbora. Ta odbor je združen vseh delavcev brez razlike strank, ki konkurira z vlado. Te nove pridobitve angleškega delavskega gibanja imajo ogromni upliv na svetovno revolucijo in predvsem na francosko delavsko gibanje.

Azijski narodi in imperijalizem.

Poročevalec angleškega delavskega lista »Daily Herald« poroča iz Bakuja, kjer se je vršil kongres azijskih narodov, da je dobil utis, da se pričena nova doba v zgodovini vzhoda. Razpoloženje je doseglo svoj višek, ko je Zinovjev proglasil sveto vojno proti imperijalizmu. V Bakuju je ustanovljena vojaška šola rdeče armade, kamor pošiljajo azijski narodi svoje sinove, da postanejo voditelji v vojski. Dopisnik je prišel do prepričanja, da je cela Azija v rokah Moskve, ki daje denar in orožje. En mig iz Kremla in cela Azija stoji v plamenih.

Kongres v Bakuju je posebne važnosti za revolucijo v Angliji. Indija tvori danes srce angleškega svetovnega gospodarstva. Odtod srca angleški kapitalizem največja bogatstva, ki jih deli deloma tudi s proletariatom, kar ima za posledico konservativizem in oportunističnost tega proletarijata. Ko se prične krhati kolonialno gospodarstvo Anglije, se ustavi tudi zlati tok bogastva in Anglija stopi v predvečer revolucije.